

Ο ΘΙΑΣΟΣ Λάμπρου Κωνσταντάρα — Βέρα Κρούσκα ανέβασε στο θέατρο «Ρέξ» τὸ «Εὐτυχῶς... τρελλάθηκα», κωμωδία τοῦ Γιώργου Ρούσσου σὲ σκηνοθεσία Δημήτρη Νικολαΐδη, μὲ σκηνικά θάνη Ἀγγελόπουλου καὶ μουσική Δημήτρη Κωνσταντάρα.

Ο ΧΑΡΙΛΑΟΣ Μαραζιώτης εἶναι ἓνας ἐπιχειρηματίας μαραζωμένος ἀπὸ τὴς ἐπαγγελματικῆς ἀναποδιῆς πού τοῦ δημιουργοῦν τόσο οἱ φορολογικῆς ἐπιβαρύνσεις ὥς καὶ οἱ εἰσπρακτικῆς καθυστερήσεις. Ἐκνευρίζεται, ἀπογοητεύεται, φθάνει στὸ ἀδιέξοδο καὶ ἀποφασίζει νὰ θυσιάσῃ ἓνα προγραμματισμένο γάμο μὲ τὴν γραμματέα τοῦ Ἡρώ, χάριν ἑνὸς συνοικεοῦ μὲ τέσσερα ἑκατομμύρια δρχ. Τὴς διαπραγματεύσεις καὶ τὸν ἔλεγχο ἐνεργεῖ ἡ Ἀντιγόνη, γεροντοκόρη ἀδελφὴ τῆς Ἰσμήνης, ὑποψήφιας νύφης πού ὁμως εἶναι ἐρωτευμένη μὲ κάποιον ἄλλο. Ὅλα αὐτὰ περιέρχονται εἰς γνῶσιν τῆς Ἡρώς πού ἐπικοινωνεῖ μὲ τὴν Ἀντιγόνη καὶ τὴν Ἰσμήνη. Καὶ ἡ μὲν πρώτη πληροφορεῖται ἀπὸ τὴν Ἡρώ ὅτι ὁ Χαρίλαος δὲν εἶναι στὰ καλά του, ἡ δὲ δευτέρη πληροφορεῖ τὴν Ἡρώ ὅτι δὲν ὑπάρχει τίποτε ἀπὸ τὰ τέσσερα ἑκατομμύρια. Ὁ Χαρίλαος διαμαρτύρεται πού πᾶνε νὰ τὸν θγάλουν τρελλό, ἀλλὰ στὸ τέλος καταλαβαίνει πὺς ἐκεῖ πού κατάντησε ὁ κόσμος καλύτερα εἶναι νῶσαι τρελλός ἢ νὰ παριστάνῃς τὸν

ΣΤΟ ΘΕΑΤΡΟ «ΡΕΞ»

«Εὐτυχῶς... τρελλάθηκα»

τρελλό. Καὶ πραγματικὰ μόλις μῆλ' στὴν ψυχιατρικὴ κλινικὴ ἀρχίζουν νὰ θεραπεύωνται τὰ οἰκονομικά του μὲ προσφορὰς αὐτῶν πού τοῦ ὀφείλουν, ὅχι θέβαια ἀπὸ φιλόφθονα αἰσθήματα ἀλλὰ ἀπὸ σκοπιμότητα ὠφελιμιστική. Ὁ οὐρανὸς ξεσυνεφιάζει, οἱ ἐκθιαστές ὑποχωροῦν, ἡ Ἀντιγόνη μὲ τὴν Ἰσμήνη ἀναχωροῦν καὶ ὁ Χαρίλαος μὲ τὴν Ἡρώ προχωροῦν στὸν καινούργιο τοῦς δρόμο.

ΤΟ ΕΡΓΟ ἔχει ξαναπαιχθῇ πρὶν ἀπὸ χρόνια μὲ τὸν Λογοθετίδη. Ἐν τούτοις ὅχι μόνον διατηρεῖ τὸ ἐνδιαφέρον του, ἀλλὰ θρίσκει περισσότερο ἀπὸ ἄλλοτε προσαρμοσμένο στὴν ἐπικαιρότητα. Γύρω ὁμως ἀπ' αὐτὸν τὸν πυρῆνα πού ταλαιπωρεῖ ἐκνευριστικὰ τὸν Χαρίλαο, ὅλα τὰ ἄλλα ἐξελίσσον-ται κατὰ ἓνα τρόπο διασκεδαστικὸ πού

προκαλεῖ ἐκρήξεις γέλιου, ὅχι ὅπως ἐκεῖνες πού συμβαίνουν στὴν φάρσα, ἀλλὰ δικαιολογημένες καὶ αὐθόρμητες καὶ μέσα στὰ πλαίσια τοῦ πνεύματος τῆς κωμωδίας.

Η ΑΞΙΟΠΟΙΗΣΗ τόσο τοῦ πρωταγωνιστῆ ὥς καὶ τῶν πνευματικῶν σπινθηρισμῶν τοῦ ἔργου, γίνεται κατὰ τρόπο δημιουργικὸ ἀπὸ τὸν Λάμπρο Κωνσταντάρα πού δείχνει ἐδῶ ὅλα τὰ πρὸτερήματα τῆς παρισινῆς τοῦ σταδιοδρομίας μὲ μιὰ «θέρβ» ὁλότελα φυσικὴ καὶ ἀπροσποίητη πού προκαλεῖ τὴν ἀνυποψίαστη συμμετοχὴ τῶν θεατῶν.

Θαυμάσια ἡ Βέρα Κρούσκα στὸν ρόλο τῆς Ἡρώς, μετρημένη καὶ ἐπιβλητική, μὲ συμπαραστάτες τὸν Ἀντρέα Βεντουράτο (λογιστής) καὶ τὸν Δημήτρη Νικολαΐδη (ζάδελφος) πού εἶναι καὶ ὁ σκηνοθέτης τοῦ ἔργου.

Δυὸ τύπους χαρακτηριστικούς ἀποδίδουν ἐξαιρετὰ ἡ Μίση Κωνσταντάρα (Ἀντιγόνη) καὶ ὁ Χάρης Νάζος (γιατρός).

Πολὺ καλοὶ ἐπίσης σὲ μικρότερους ρόλους, ἡ Καίτη Πάνου (χήρα) καὶ ἡ Ρένα Βενιέρη (Ἰσμήνη), καθὼς καὶ οἱ Δ. Ἰωακείμης (Ἀνάργυρος), Α. Μαζαράκης (Γουλιανδρής), Β. Βασταρδής (Μαγγινάς), Μ. Σόκολη (νοσοκόμα) καὶ Γ. Κωνσταντῆς (ἀστυφύλακας).

Αἰσθητικὰ σὲ στυλ τὰ σκηνικά τοῦ θάνη Ἀγγελόπουλου καὶ μὲ κατάλληλη προσαρμογὴ ἡ μουσικὴ τοῦ Δημήτρη Κωνσταντάρα.